

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (fjärde avdelningen)
den 26 januari 2006*

I mål T-364/03,

Medici Grimm KG, Rodgau Hainhausen (Förbundsrepubliken Tyskland), företrätt av R. MacLean, solicitor, och advokaten E. Gybels, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av M. Bishop, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten G. Berrisch,

svarande,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av N. Khan och T. Scharf, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

* Rättegångsspråk: engelska.

angående en talan enligt artikel 235 EG och artikel 288 andra stycket EG om ersättning för den skada som sökanden påstår sig ha lidit till följd av avsaknaden av retroaktiv verkan hos rådets förordning (EG) nr 2380/98 av den 3 november 1998 om ändring av förordning (EG) nr 1567/97 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av handväskor av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina (EGT L 296, s. 1), vilken delvis ogiltigförklarades genom förstainstansrättens dom av den 29 juni 2000 i mål T-7/99, Medici Grimm mot rådet (REG 2000, s. II-2671),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av ordföranden H. Legal samt domarna P. Mengozzi och I. Wyszniowska-Białecka,

justitiesekreterare: byrådirektören K. Andová,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 14 september 2005,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- ¹ I rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 2331/96 av den 2 december 1996 (EGT L 317, s. 1), och rådets förordning (EG) nr 905/98 av den 27 april 1998

(EGT L 128, s. 18) (nedan kallad grundförordningen) återfinns de bestämmelser om dumpning som gällde i gemenskapen vid tidpunkten för omständigheterna i förevarande mål, nämligen den 6 november 1998, då rådets förordning (EG) nr 2380/98 av den 3 november 1998 om ändring av förordning (EG) nr 1567/97 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av handväskor av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina (EGT L 296, s. 1) trädde i kraft.

- 2 Artikel 1.1 i grundförordningen har följande lydelse:

”En antidumpningstull får tillämpas på alla dumpade produkter vilkas övergång till fri omsättning inom gemenskapen vållar skada.”

- 3 Artikel 11.3 i förordningen har följande lydelse:

”Om det är nödvändigt kan en översyn av behovet av en fortsatt tillämpning av åtgärder [avseende antidumpning] utföras på initiativ av kommissionen eller på begäran av en medlemsstat eller, under förutsättning att en rimlig tid om minst ett år har gått sedan den slutgiltiga åtgärden infördes, på begäran av en exportör eller importör eller av gemenskapsproducenterna, om begäran innehåller tillräckliga bevis som styrker behovet av en sådan interimsoversyn.

En interimsoversyn skall inledas om begäran innehåller tillräckliga bevis för att den fortsatta tillämpningen av åtgärden inte längre är nödvändig för att motverka dumpning eller för att det är osannolikt att skadan fortsätter eller återkommer om

åtgärden upphävs eller ändras eller för att den gällande åtgärden inte längre är tillräcklig för att motverka den skadevållande dumpningen.

Vid undersökningar som genomförs i enlighet med denna punkt kan kommissionen bland annat överväga om de omständigheter som rör dumpning och skada har ändrats väsentligt eller om gällande åtgärder leder till det avsedda resultatet att undanröja den skada som tidigare konstaterats enligt artikel 3. I detta sammanhang skall alla relevanta och dokumenterade bevis beaktas vid det slutliga fastställandet.”

4 I artikel 11.5 i grundförordningen stadgas följande:

”De bestämmelser i denna förordning som är tillämpliga på förfaranden och utförandet av undersökningar skall med undantag för dem som avser tidsfrister gälla för varje översyn som utförs enligt punkterna 2, 3 och 4. En sådan översyn skall utföras snabbt och skall normalt avslutas inom tolv månader efter det att den inleddes.”

5 I artikel 11.6 i grundförordningen stadgas följande:

”Översyn enligt denna artikel skall inledas av kommissionen efter samråd med rådgivande kommittén. Om det vid översyn visar sig motiverat skall åtgärder upphävas eller bibehållas enligt punkt 2 eller upphävas, bibehållas eller ändras enligt punkterna 3 och 4 av det gemenskapsorgan som ansvarat för deras införande ...”

6 Artikel 11.8 i grundförordningen har följande lydelse:

”Utan hinder av punkt 2 kan en importör begära återbetalning av tull som tagits ut, om det framkommer att den dumpningsmarginal som ligger till grund för den erlagda tullen har slopats eller sänkts till en nivå som är lägre än den gällande tullsatsen.

Vid begäran om återbetalning av antidumpningstull skall importören inge en ansökan till kommissionen. Ansökan skall inges via den medlemsstat på vars territorium produkterna övergått till fri omsättning inom sex månader från och med den dag då den slutgiltiga tullens storlek fastställdes av de behöriga myndigheterna eller från och med den dag då ett beslut slutgiltigt fattades om att ta ut de belopp för vilka säkerhet ställts i form av en provisorisk tull. Medlemsstaterna skall omedelbart vidarebefordra denna begäran till kommissionen.

...”

Målets bakgrund

- 7 Förevarande mål är fortsättningen på den tvist som uppstod mellan sökanden och kommissionen respektive rådet till följd av att förordning nr 2380/98 trädde i kraft.
- 8 Kommissionen inledde år 1996 ett antidumpningsförfarande beträffande import av handväskor med ursprung i Folkrepubliken Kina (EGT C 132, s. 4). Sökanden

importerade handväskor av läder tillverkade av Lucci Creation Ltd, som är ett företag etablerat i Hong Kong och som har tillverkningsanläggningar i Kina. Lucci Creation tillverkade handväskor av läder avsedda uteslutande för sökanden i gemenskapen. Varken sökanden eller Lucci Creation deltog i kommissionens undersökning.

- 9 Kommissionen införde genom förordning (EG) nr 209/97 av den 3 februari 1997 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av vissa handväskor med ursprung i Kina (EGT L 33, s. 11), som trädde i kraft den 4 februari 1997, en preliminär antidumpningstull med en tullsats på högst 39,2 procent på import av dessa varor.

- 10 Genom rådets förordning (EG) nr 1567/97 av den 1 augusti 1997 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av handväskor av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina och om avslutande av förfarandet rörande importen av handväskor av plast och textilvaror med ursprung i Folkrepubliken Kina (EGT L 208, s. 31), vilken trädde i kraft den 3 augusti 1997, infördes en slutgiltig antidumpningstull med en tullsats på högst 38 procent på import av handväskor av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina. Eftersom Lucci Creation inte deltagit i förfarandet erhöll företaget inte någon individuell behandling och en tullsats för övriga företag på 38 procent tillämpades därför på sökandens import av varor till gemenskapen. Sökanden väckte inte talan avseende förordning nr 1567/97.

- 11 Den 13 september 1997, det vill säga inom sex veckor efter det att förordning nr 1567/97 hade offentliggjorts, och efter det att ett stort antal producenter och exportörer från Folkrepubliken Kina hade ingett ansökningar om individuell behandling till kommissionen, vilka institutionen inte kunde pröva, eftersom de ingetts efter det att fristen för den inledande undersökningen hade löpt ut, offentliggjorde kommissionen ett tillkännagivande med anmodan till exporterande

producenter att framlägga bevis som motiverar att det inleds en interimsoversyn av de antidumpningsåtgärder som hade införts genom förordning nr 1567/97 (EGT C 278, s. 4). Lucci Creation besvarade, i sin egenskap av exporterande producent, denna anmodan och lämnade de upplysningar som kommissionen hade begärt.

- 12 Kommissionen offentliggjorde den 13 december 1997 ett tillkännagivande (EGT C 378, s. 8) om formellt inledande av interimsoversyn av de antidumpningsåtgärder som hade införts genom förordning nr 1567/97 trots att, för det första, den i artikel 11.3 i grundförordningen föreskrivna fristen på ett år från införandet av den slutgiltiga åtgärden, det vill säga antagandet av förordning nr 1567/97 den 1 augusti 1997, och efter vilken importörer eller exportörer med stöd av bevisning kan begära att kommissionen skall utföra en interimsoversyn, inte hade löpt ut. För det andra hade omständigheterna inte förändrats på något sätt som skulle kunna motivera att kommissionen inledde en översyn (förstainstansrättens dom av den 29 juni 2000 i mål T-7/99, Medici Grimm mot rådet, REG 2000, s. II-2671, nedan kallad domen i målet Medici Grimm I, punkt 83). Kommissionen angav emellertid i sitt tillkännagivande att översynen endast avsåg frågan huruvida de exporterande producenterna skulle medges individuell behandling. Översynen omfattade samma undersökningsperiod som det förfarande som hade lett till antagandet av förordning nr 1567/97, nämligen tiden mellan den 1 april 1995 och den 31 mars 1996 (nedan kallad undersökningsperioden).
- 13 En antidumpningstull för övriga företag med en tullsats på 38 procent tillämpades även under denna nya undersökning på sådan import av handväskor som inte hade beviljats individuell behandling enligt förordning nr 1567/97.
- 14 Sökanden gjorde vid ett flertal tillfällen under denna undersökning skriftligen gällande vid kommission att den förordning som skulle antas efter undersökningen måste ges retroaktiv verkan, bland annat därför att de uppgifter som användes under denna undersökning avsåg samma period som den inledande undersökningen, vilken hade lett till att förordning nr 1567/97 antogs. Sökanden begärde av samma skäl vid ett flertal tillfällen återbetalning av den antidumpningstull som företaget

hade betalat sedan den 3 augusti 1997, då förordning nr 1567/97 trädde i kraft. Sökanden förklarade likaså att den inte hade inlett något förfarande för återbetalning enligt artikel 11.8 i grundförordningen, eftersom den förväntade sig att de nya bestämmelserna skulle tillämpas retroaktivt.

- 15 Sökanden ingav ändå den 17 augusti 1998, med stöd av artikel 11.8 i grundförordningen, en första begäran om återbetalning till de tyska tullmyndigheterna avseende 1 046 675,81 tyska mark (DEM), motsvarande de antidumpningstullar som sökanden hade erlagt fram till denna tidpunkt.
- 16 I skrivelse av den 14 september 1998 gav kommissionen sökanden det preliminära svaret att femton betalningar på sammanlagt 406 755,77 DEM syntes ha erlagts före den sexmånadersperiod som föregick ingivandet av den första begäran om återbetalning och att detta belopp därför i enlighet med artikel 11.8 i grundförordningen inte kunde beaktas.
- 17 I handlingen rörande den slutgiltiga underrättelsen av den 27 augusti 1998 bekräftade kommissionen att dumpningsmarginalen för sökanden och Lucci Creation var 0 procent, och kommissionen avslog även sökandens ansökan vad gäller retroaktiv tillämpning av den ändrade tullsatsen.
- 18 Rådet antog den 3 november 1998 förordning nr 2380/98. Av denna förordning framgår att ingen dumpning hade uppdagats vad gäller sökandens import av Lucci Creations produkter under undersökningsperioden och att Lucci Creation följaktligen hade rätt till en individuell dumpningsmarginal på 0 procent. Rådet avslog emellertid ansökan om retroaktiv verkan med motiveringen att de åtgärder som vidtas till följd av en översyn för det första är av framåtsyftande karaktär och att

retroaktiviteten, för det andra, ”för de exportörer som till följd av denna undersökning erhåller en tullsats som är lägre än den övriga tullen, skulle innebära en obefogad premiering av deras bristande samarbetsvilja vid den inledande undersökningen”.

- 19 Sökanden ingav den 3 december 1998 en andra begäran om återbetalning till de tyska tullmyndigheterna avseende ett belopp på 409 777,34 DEM motsvarande de antidumpningstullar som hade betalats mellan den 18 augusti och den 6 november 1998.

- 20 Sökanden väckte den 12 januari 1999 talan vid förstainstansrätten i målet Medici Grimm I.

- 21 Kommissionen antog den 24 januari 2000 ett beslut angående de båda ansökningar om återbetalning av antidumpningstullar som sökanden dittills hade ingett. I detta beslut medgavs återbetalning med ett sammanlagt belopp på 1 049 697,38 DEM medan begäran avslogs vad gäller ett belopp på 406 755,77 DEM, eftersom denna tull hade betalats avseende transaktioner före den sexmånadersperiod som föregick ingivandet av begäran om återbetalning.

- 22 De tyska tullmyndigheterna gjorde en första återbetalning av antidumpningstullar till sökanden runt den 30 mars 2000 med ett belopp på 682 385,46 DEM. Detta belopp motsvarade det belopp som beviljats i kommissionens beslut av den 24 januari 2000, med avdrag för de belopp som de tyska myndigheterna innehållit efter en kontroll av sökandens importregister.

- 23 De tyska tullmyndigheterna utförde runt den 2 juni 2000 en kompletterande återbetalning med ett belopp på 229 502,16 DEM, vilket motsvarade de tullar som efter en ny beräkning hade fastställts för perioden mellan den 17 februari och den 5 november 1998. Detta var emellertid en preliminär återbetalning, eftersom den var beroende av att den översyn av kommissionens beslut av den 24 januari 2000 som föreskrevs i punkt 4 i detta genomfördes. Sökanden ingav följaktligen den 6 juni 2000 en tredje begäran om återbetalning avseende nämnda belopp.
- 24 Förstainstansrättens dom i målet Medici Grimm I meddelades den 29 juni 2000. Genom denna dom ogiltigförklarade förstainstansrätten artikel 2 i förordning nr 2380/98 i den mån rådet inte tog samtliga konsekvenser av resultatet av översynsundersökningen avseende sökandens import av produkter från Lucci Creation.
- 25 Förstainstansrätten konstaterade inledningsvis att omständigheterna inte hade förändrats på något sätt som skulle kunna ha motiverat att kommissionen inledde en översyn, och den påpekade att kommissionen hade beslutat att utgå från den undersökningsperiod som hade legat till grund för införandet av en slutgiltig tull genom förordning nr 1567/97. Förstainstansrätten drog härav den slutsatsen att rådet inte hade inlett en översyn av de åtgärder som var i kraft utan i realiteten hade återupptagit det första förfarandet. Följaktligen kunde institutionerna inte avslå sökandens begäran om att den individuella tullsatsen på 0 procent som företagets hade beviljats enligt förordning nr 2380/98 skulle tillämpas retroaktivt på skäl hänförliga till detta översynsförfarandes systematik och syfte.
- 26 Förstainstansrätten slog således fast att, när gemenskapsinstitutionerna under en översynsundersökning har konstaterat att en av de omständigheter på grund av vilka slutgiltiga antidumpningstullar hade införts inte var för handen, det inte längre kunde anses att villkoren enligt artikel 1 i grundförordningen var uppfyllda vid antagandet av förordning nr 1567/97 och inte heller att handelspolitiska skyddsåtgärder mot import av Lucci Creations produkter till gemenskapen var nödvändiga. Eftersom institutionerna konstaterat att Lucci Creation inte hade ägnat sig åt dumpning under undersökningsperioden borde de ha gett detta konstaterande retroaktiv verkan.

- 27 Förstainstansrätten ogiltigförklarade således delvis förordning nr 2380/98 i den mån rådet inte gav ändringen av den antidumpningstullsats som tillämpades på sökandens import av produkter från Lucci Creation retroaktivt verkan. Förstainstansrätten slog emellertid fast att förordningen skulle förbli i kraft till dess att institutionerna hade vidtagit de åtgärder som var nödvändiga för att verkställa domen.
- 28 Domen har inte överklagats.
- 29 Till följd av kommissionens förslag till förordning om ändring av förordning nr 1567/97 antog rådet, för att följa domen i målet Medici Grimm I, den 22 januari 2001 förordning (EG) nr 133/2001 om ändring av förordning (EG) nr 1567/97 vad gäller dagen för tillämpningen av antidumpningsåtgärder mot import av handväskor av läder med ursprung i Folkrepubliken Kina (EGT L 23, s. 9).
- 30 Genom artikel 1 i förordning nr 133/2001 läggs följande stycke till i artikel 3 i förordning (EG) nr 1567/97:
- ”Vad gäller handväskor av läder [s]om tillverkas av Lucci Creation Ltd och importeras av Medici Grimm KG ... skall tullsatsen på 0,0 % vara tillämplig från och med den 3 augusti 1997.”
- 31 Denna förordning trädde i kraft den 26 januari 2001.

- 32 Till följd av att förordning nr 133/2001 hade antagits utförde de tyska tullmyndigheterna runt den 9 februari 2001 två kompletterande återbetalningar på 16 068,60 DEM respektive 120 369,64 DEM, motsvarande de belopp som innehållits efter den nya beräkningen av de antidumpningstullar som sökanden var skyldig avseende den period som föregick den 17 februari 1998.
- 33 De tyska tullmyndigheterna utförde en sista återbetalning med ett belopp på 425 115,90 DEM runt den 19 februari 2001.

Förfarande och parternas yrkanden

- 34 Sökanden har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 31 oktober 2003, väckt förevarande talan.
- 35 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 16 februari 2004 ansökte kommissionen om att få intervensera till stöd för rådet. Ordföranden på förstainstansrättens fjärde avdelning biföll denna ansökan genom beslut av den 6 maj 2004.
- 36 Kommissionen meddelade förstainstansrätten genom skrivelse av den 18 juni 2004 att den avstod från att inge en interventionsinlägga, men att den skulle yttra sig inom ramen för det muntliga förfarandet.
- 37 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet.

38 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens muntliga frågor vid förhandlingen den 14 september 2005.

39 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ta upp talan till sakprövning,

— fastställa att rådet enligt artikel 288 andra stycket EG är ersättningsskyldigt för den skada som sökanden lidit och förplikta rådet att betala skadestånd med ett belopp på 168 315 euro, eller det belopp som förstainstansrätten finner skäligt, och

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

40 Rådet har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

41 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall ogilla talan.

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

Parternas argument

- 42 Rådet har inte gjort en formell invändning om rättegångshinder genom särskild handling enligt artikel 114 i förstainstansrättens rättegångsregler, men har likväl gjort gällande att talan skall avvisas. Rådet har anfört att ansökan av två skäl inte uppfyller kraven i artikel 21 första stycket i domstolens stadga och i artikel 44.1 c i rättegångsreglerna.
- 43 Sökanden har för det första inte gett tillräckliga uppgifter så att den gemenskapsrättsakt eller det agerande som enligt sökanden vållat skada kan identifieras, utan den har successivt hänvisat till förordning nr 2380/98, till en underlåtenhet som rådet gjort sig skyldigt till, till "rådets rättsstridiga handlande vid antagandet" av förordning nr 2380/98, eller till den "fortsatta tillämpningen" av antidumpningstullarna. Enligt rådet har sökanden i vart fall inte klart angett beträffande var och en av dessa omständigheter skälet till att den utgör en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som är avsedd att skydda sökanden eller skälet till att den vållat sökanden skada.
- 44 För det andra har sökanden inte tillräckligt klart angett vilken eller vilka rättsregler den anser att rådet har överträtt. Ansökan grundas både på "artiklarna 1 och 15, artikel 11.3, artikel 7.1, artikel 9.4 i [grundförordningen] och — rent allmänt — på 'det skydd som följer av grundförordningen'". Sökanden har inte heller beträffande var och en av dessa bestämmelser angett vari rådets överträdelse består eller på vilket sätt bestämmelserna var avsedda att skydda sökandens intressen.
- 45 Sökanden har genmält att talan kan tas upp till sakprövning. Det är för det första antagandet av förordning nr 2380/98, och särskilt rådets underlåtenhet att ta samtliga konsekvenser av resultaten av översynsundersökningen, som gett upphov

till skadan. Sökanden har för det andra hävdad att den tillräckligt klart identifierat den åsidosatta rättsregeln. Det rör sig om artikel 1.1 i grundförordningen och de övriga bestämmelser i grundförordningen som anges i ansökan (artikel 7.1, artikel 9.4 och artikel 11.5) nämns endast därför att de, enligt sökanden, ligger till grund för den väsentliga princip som fastslås i artikel 1.1 i grundförordningen.

- 46 Sökanden har tillagt att rådets begäran att talan skall avvisas på grund av rättegångshinder, mot bakgrund av artikel 46.1 c i rättegångsreglerna, skall avvisas, eftersom rådet inte har framställt något formellt yrkande om att talan skall avvisas. Rådet har bestritt detta och gjort gällande att rådets yrkande om att talan skall ogillas är tillräckligt.

Förstainstansrättens bedömning

- 47 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om att förevarande talan formellt riktas mot rådet och inte mot gemenskapen. Det följer emellertid av fast rättspraxis att den omständigheten att en talan om gemenskapens utomobligatoriska ansvar för en skada som en gemenskapsinstitution påstås ha vållat och som med stöd av artikel 288 andra stycket EG väcks direkt mot institutionen inte skall medföra att talan skall avvisas. En sådan talan skall anses väckt mot gemenskapen representerad av denna institution (domstolens dom av den 9 november 1989 i mål 353/88, Briantex och Di Domenico mot EEG och kommissionen, REG 1989, s. 3623, punkt 7, och förstainstansrättens dom av den 10 april 2002 i mål T-209/00, Lamberts mot ombudsmannen, REG 2002, s. II-2203, punkt 48).
- 48 Vad gäller frågan huruvida rådets begäran att talan skall avvisas på grund av rättegångshinder skall avvisas skall det påpekas att, även om det i artikel 46.1 c i rättegångsreglerna föreskrivs att svaromålet skall innehålla svarandens yrkanden, det

i denna artikel inte görs någon åtskillnad mellan de yrkanden som rör talans upptagande till sakprövning och de yrkanden som rör huruvida talan är välgrundad. Det krävs inte heller enligt denna artikel att svaranden i sina yrkanden, utöver de argument som framförs i den del av svaromålet som innehåller en redogörelse för de faktiska och rättsliga omständigheter som åberopas, preciserar skälen till varför den anser att förstainstansrätten borde ta upp talan till sakprövning eller avvisa den.

- 49 Rådet har i den del av svaromålet som innehåller en redogörelse för de faktiska och rättsliga omständigheter som åberopas uttryckligen angett att det ansåg att talan borde avvisas och under yrkandena i svaromålet yrkat att förstainstansrätten skall ogilla talan. Sökandens argument avseende huruvida rådets begäran om att talan skall avvisas på grund av rättegångshinder skall tas upp till sakprövning skall således inte godtas (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 24 februari 2000 i mål T-145/98, ADT Projekt mot kommissionen, REG 2000, s. II-387, punkterna 67 och 69). Rådets begäran avser under alla omständigheter ett rättegångshinder som inte kan avhjälpas, och förstainstansrätten kan på eget initiativ pröva om talan skall avvisas till följd därav.
- 50 Rådets begäran om att talan skall avvisas på grund av rättegångshinder skall således prövas.
- 51 Enligt artikel 21 första stycket i domstolens stadga, som enligt artikel 53 första stycket i nämnda stadga skall tillämpas på förfarandet vid förstainstansrätten, och enligt artikel 44.1 c och d i förstainstansrättens rättegångsregler skall en ansökan innehålla uppgifter om föremålet för talan och om yrkandena samt en kortfattad framställning av grunderna för talan. Dessa uppgifter skall vara tillräckligt klara och precisa för att svaranden skall kunna förbereda sitt försvar och förstainstansrätten skall kunna pröva talan. För att garantera rättssäkerheten och en god rättskipning krävs, för att en talan skall kunna tas upp till sakprövning, att de mest väsentliga faktiska och rättsliga omständigheter som talan grundas på åtminstone kortfattat men på ett konsekvent och begripligt sätt framgår av innehållet i själva ansökan (förstainstansrättens dom av den 6 maj 1997 i mål T-195/95, Guérin automobiles mot kommissionen, REG 1997, s. II-679, punkt 20, och av den 3 februari 2005 i mål T-19/01, Chiquita Brands m.fl. mot kommissionen, REG 2005, s. II-315, punkt 64).

- 52 För att uppfylla dessa krav skall en ansökan om ersättning för skada som påstås ha vållats av en gemenskapsinstitution innehålla uppgifter som gör det möjligt att identifiera det agerande som läggs institutionen till last, skälen till att sökanden anser att det finns ett orsakssamband mellan agerandet och den skada som sökanden påstår sig ha lidit samt arten och omfattningen av denna skada (förstainstansrättens dom av den 10 juli 1990 i mål T-64/89, Automec mot kommissionen, REG 1990, s. II-367, punkt 73, och domen i det ovannämnda målet Chiquita Brands m.fl. mot kommissionen, punkt 65).
- 53 Det enda som är tvistigt i förevarande fall är huruvida det är möjligt att identifiera det agerande som lagts rådet till last.
- 54 Vad gäller den rättsakt som rådet antagit och som enligt sökanden vållat skada, framgår det klart av handlingarna i målet, och särskilt av uppgifterna i ansökan och i repliken, att det rör sig om antagandet av förordning nr 2380/98, närmare bestämt rådets underlåtenhet att i denna förordning ta konsekvenserna av resultaten av den undersökning som låg till grund för dess antagande. Rådets begäran att talan skall avvisas på grund av att den rättsakt som vållat skadan inte kan identifieras skall följaktligen ogillas.
- 55 Vad gäller identifieringen av den rättsregel som enligt sökanden överträtts, är det riktigt att det i ansökan inte endast hänvisas till artikel 1.1 i grundförordningen utan även till artikel 7.1, artikel 9.4 och artikel 11.5 i nämnda förordning och att det anges att "syftet med dessa bestämmelser är att skydda enskilda mot att antidumpningstullar godtyckligt och omotiverat uttas om tre väsentliga kriterier inte är uppfyllda". Sökanden klargjorde emellertid i repliken att den endast gjorde gällande en överträdelse av artikel 1.1 i grundförordningen och att den i sin ansökan hade hänvisat till andra bestämmelser i nämnda förordning endast i syfte att illustrera den grundläggande princip som slås fast i nämnda artikel. Mot bakgrund av denna omständighet och med hänsyn till, för det första, att sökanden i ansökan har gjort gällande att artikel 1.1 i grundförordningen har åsidosatts och, för det andra, att det är tillåtet att en sökande preciserar sina yrkanden i repliken (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, s. 224; svensk specialutgåva, volym 1, s. 181), bifaller inte förstainstansrätten rådets begäran om att talan skall avvisas på grund av rättegångshinder grundad på att den rättsregel som rådet påstods ha överträtt inte hade identifierats.

- 56 Det framgår för övrigt av handlingarna i målet att rådet har kunnat förbereda sitt försvar med avseende på såväl det rättsstridiga agerande som lagts institutionen till last som den rättsregel som enligt sökanden har överträtts.
- 57 Av det ovan anförda följer att talan skall tas upp till sakprövning.

Prövning i sak

- 58 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att förevarande talan är en skadeståndstalan grundad på artikel 235 EG och artikel 288 andra stycket EG.
- 59 Enligt fast rättspraxis förutsätter gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar, i den mening som avses i artikel 288 andra stycket EG, att flera villkor är uppfyllda, nämligen att det agerande som läggs institutionerna till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan detta agerande och den åberopade skadan (domstolens dom av den 29 september 1982 i mål 26/81, *Oleifici Mediterranei mot EEG*, REG 1982, s. 3057, punkt 16, och förstainstansrättens dom av den 16 mars 2005 i mål T-283/02, *EnBW Kernkraft mot kommissionen*, REG 2005, s. II-913, punkt 84).
- 60 Då ett av dessa villkor inte är uppfyllt skall talan ogillas i sin helhet, utan att det är nödvändigt att pröva de andra villkoren för det utomobligatoriska skadeståndsansvaret (domen i det ovannämnda målet *EnBW Kernkraft mot kommissionen*, punkt 85).

- 61 Det är utrett i förevarande fall att det rättsstridiga agerande som sökanden lagt rådet till last, nämligen antagandet av förordning nr 2380/98 utan att ge ändringen av den antidumpningstullsats som tillämpades på sökandens import av produkter från Lucci Creation retroaktiv verkan, har slagits fast i domen i målet Medici Grimm I och att det följer av punkt 87 i nämnda dom att det likaså är fastslaget att rådet åsidosatt artikel 1.1 i grundförordningen.
- 62 Denna omständighet är emellertid inte tillräcklig för att det första villkoret för gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar som avser rättsstridigheten av det agerande som läggs institutionen till last skall anses uppfyllt. Det krävs nämligen i fråga om detta villkor enligt rättspraxis att det föreligger en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge enskilda rättigheter (domstolens dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkt 42).
- 63 Eftersom de båda villkoren rörande arten av den åberopade rättsregeln och överträdelsens allvar är kumulativa skall det, med hänsyn till omständigheterna i förevarande fall, inledningsvis prövas huruvida rådets agerande utgör en tillräckligt klar överträdelse av artikel 1.1 i grundförordningen.

Parternas argument

- 64 Sökanden har gjort gällande att kriteriet för att anse att en överträdelse av gemenskapsrätten är tillräckligt klar, är att den berörda gemenskapsinstitutionen uppenbart och allvarligt har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning. Om denna institution endast förfogar över ett i hög grad begränsat, eller till och med obefintligt, utrymme för skönsmässig bedömning kan det förhållandet att gemenskapsrätten har överträtts i sig vara tillräckligt för att det skall vara fråga om en tillräckligt klar överträdelse.

- 65 Rådet hade i förevarande fall inte något annat val än att ta konsekvenserna av sina konstateranden och ge de åtgärder som vidtagits retroaktiv verkan, och det hade därvid inte något utrymme för skönmässig bedömning. Enligt sökanden har förstainstansrätten redan avgjort denna fråga i punkterna 85 och 86 i domen i målet Medici Grimm I. Sålunda har det i domen i målet Medici Grimm I slagits fast att rådet inte skönmässigt kunde besluta om det skulle ta samtliga konsekvenser av resultatet av översynsundersökningen, och det förhållandet att gemenskapsrätten överträtts är således i sig tillräckligt för att det skall föreligga en tillräckligt klar överträdelse.
- 66 Ytterligare tre omständigheter visar enligt sökanden att rådets utrymme för skönmässig bedömning vid antagandet av förordning nr 2380/98 var litet eller obefintligt. Denna förordning hade för det första ett begränsat tillämpningsområde och begränsad räckvidd. För det andra innebar översynen inte några ekonomisk-politiska val från institutionernas sida och de hade därigenom ett litet eller obefintligt utrymme för skönmässig bedömning utöver bedömningen av de exportpriser som tillämpades av de kinesiska exportörer som deltog i undersökningen. Att översynen omfattade samma undersökningsperiod som den som hade legat till grund för förordning nr 1567/97 hade tvärtom medfört att översynen kunde jämföras med ett administrativt förfarande under vilket sådana normala politiska val som hör till en normal översyn var uteslutna. I förordning nr 2380/98 drogs för det tredje endast de naturliga slutsatserna av de upplysningar som sökanden och Lucci Creation gett kommissionen under dess undersökning.
- 67 Sökanden har i andra hand tillagt att rådet under alla omständigheter uppenbart och allvarligt hade överskridit sitt utrymme för skönmässig bedömning. Det rör sig om ett uppenbart åsidosättande av det skydd som följer av grundförordningen, eftersom rådet inte beaktade resultaten av undersökningen i det att institutionen påstod sig utföra en översyn på grundval av artikel 11.3 i grundförordningen, i syfte att undgå konsekvenserna av denna undersökning, trots att detta förfarande i själva verket innebar att den inledande undersökningen återupptogs.
- 68 Tre faktorer bidrar till att göra åsidosättandet av skyddet i grundförordningen allvarligare. Sökanden hade, för det första, gjort rådet uppmärksam på att

institutionens underlåtenhet att tillämpa slutsatserna i förordning nr 2380/98 retroaktivt var oförenlig med grundförordningens systematik. Följderna för sökanden av denna underlåtenhet var, för det andra, förutsägbara, men rådet hade ändå bortsett från dessa följder och ansett dem oväsentliga. Rådets beslut att återigen utgå från den inledande undersökningsperioden borde, för det tredje, ha gjort rådet uppmärksam på den omständigheten att förfarandet var av en ovanlig art och det borde ha framstått som uppenbart för institutionen att förordning nr 2380/98 skulle behandla en rad särskilda omständigheter som kunde antas få särskilda följder.

- 69 Sökanden anser dessutom att de skäl som rådet anfört för att motivera sin underlåtenhet att följa slutsatserna av översynen innebär maktmissbruk.
- 70 Mot bakgrund av omständigheterna i förevarande fall anser sökanden att rådets agerande i alla händelser utgör en tillräckligt klar överträdelse av gemenskapsrätten, eftersom rådet hade kännedom om att upplysningar hänförliga till en inledande undersökningsperiod aldrig tidigare hade använts vid en översyn, eftersom retroaktiva antidumpningsåtgärder redan tidigare hade vidtagits och eftersom de svårigheter som rådet haft saknar betydelse vid bedömningen av huruvida dess rättsakter är rättsenliga.
- 71 Rådet har genmält att om förstainstansrätten finner att institutionen har överträtt en rättsregel som har till syfte att skydda sökanden, så är denna överträdelse inte tillräckligt klar. Bedömningen av huruvida en överträdelse av gemenskapsrätten är tillräckligt klar skall ske med beaktande av bland annat komplexiteten hos de situationer som skall regleras, svårigheterna att tillämpa eller att tolka rättsakter och, i synnerhet, det utrymme för skönsmässig bedömning som lagstiftaren till den ifrågasatta rättsakten förfogar över. Dessutom är det avgörande kriteriet för att anse att en överträdelse av gemenskapsrätten är tillräckligt klar, att den berörda gemenskapsinstitutionen uppenbart och allvarligt har överskridit sitt utrymme för

skönsmässig bedömning. Om denna institution endast förfogar över ett i hög grad begränsat, eller till och med obefintligt, utrymme för skönsmässig bedömning kan det förhållandet att gemenskapsrätten har överträtts i sig vara tillräckligt för att det skall vara fråga om en tillräckligt klar överträdelse.

72 Rådet anser att institutionen i förevarande fall hade ett utrymme för skönsmässig bedömning avseende en eventuell retroaktiv verkan hos förordning nr 2380/98.

73 Rådet har för det första betonat att institutionen gjorde sitt ställningstagande till en eventuell retroaktiv verkan av förordning nr 2380/98 efter ett förfarande som hade sitt upphov i att en översynsundersökning hade inletts på medlemsstaternas begäran. Rådet har för det andra betonat att sökanden till följd av att nämnda förordning antagits befinner sig i en mer gynnsam situation än vad som hade varit fallet om denna undersökning inte hade inletts. Inledandet av denna översynsundersökning är således en helt skönsmässig handling som möjliggjorde för sökanden att erhålla ersättning som den inte skulle ha kunnat kräva om inte nämnda undersökning hade genomförts. Att institutionerna inte gick längre då de medgav sökanden ersättning kan inte anses som en tillräckligt klar överträdelse som utlöser gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar enligt artikel 288 andra stycket EG.

74 Rådet har i andra hand anfört ytterligare tre argument. För det första hade beslutet avseende den retroaktiva verkan av förordning nr 2380/98 ett inslag av skönsmässig bedömning, nämligen avseende frågan huruvida omständigheterna vid översynsundersökningen möjliggjorde eller motiverade ett undantag från huvudregeln att de åtgärder som vidtas till följd av en översyn endast är av framåtsyftande karaktär. För det andra underlät rådet inte uppsåtligen att beakta resultaten av översynsundersökningen. Rådet övervägde huruvida det var möjligt att ge förordning nr 2380/98 retroaktiv verkan mot bakgrund av att det aldrig hade inträffat att uppgifter från en inledande undersökning användes på nytt vid en översynsundersökning och mot bakgrund av att det var klart att slutsatserna inte avsåg en senare

period. Rådet kom emellertid till slutsatsen att en sådan lösning inte var möjlig med hänsyn till de bestämmelser som tillämpas i fråga om översyn och eftersom något liknande aldrig hade skett. Rådet kunde inte förutse att förstainstansrätten skulle vara av en annan uppfattning. Eftersom det rörde sig om ett undantagsfall var risken för fel större. Dessutom försökte rådet, genom att inte föreskriva retroaktiv verkan, endast tillämpa grundförordningen på ett icke-diskriminerande sätt på en situation som inte reglerades i nämnda förordning. Att tillämpa en rättsregel analogt är mycket svårt. Det saknar för det tredje betydelse att sökanden gjort institutionerna uppmärksamma på följderna av att förordning nr 2380/98 inte gavs retroaktiv verkan, särskilt med hänsyn till att institutionerna inte bortsåg från detta påpekande utan endast kom fram till en annan slutsats.

- 75 Det har inte heller förekommit maktmissbruk, eftersom en retroaktiv tillämpning hade uteslutits på grund av att de åtgärder som vidtas till följd av en översyn är av framåtsyftande karaktär och eftersom förordning nr 2380/98 inte hade antagits uteslutande eller huvudsakligen i ett annat syfte än det som angetts.
- 76 Rådets agerande i förevarande fall var således endast "ett felaktigt, men ursäktligt, sätt att angripa ett icke löst rättsligt problem" som inte utlöser gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar i den mening som avses i artikel 288 andra stycket EG.
- 77 Kommissionen har under förhandlingen gjort gällande att rådet vid antagandet av förordning nr 2380/98 helt enkelt medvetet kompenserade för en alltför restriktiv och sträng tillämpning av förordning nr 1567/97 i syfte att stödja sådana berörda som sökanden. Eftersom det i grundförordningen inte finns någon bestämmelse om återupptagande av förfarandet inleddes en översynsundersökning enligt artikel 11.3 i grundförordningen. Institutionerna har dessutom enligt rättspraxis ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid valet av undersökningsperiod. Institutionerna ansåg helt enkelt att de utförde en översyn av gällande bestämmelser. Det var först genom domen i målet Medici Grimm I som det framgick att bestämmelserna i grundförordningen avseende översyn inte var tillämpliga i förevarande fall. Eftersom

det rörde sig om nya och exceptionella omständigheter kan det inte därav slutas att rådet genom sitt handlande uppenbart eller allvarligt överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning. Det föreligger därför i förevarande fall inte en tillräckligt klar överträdelse av gemenskapsrätten som ådrar gemenskapen utomobligatoriskt skadeståndsansvar.

Förstainstansrättens bedömning

- 78 Det rättsstridiga agerande som gjorts gällande i förevarande fall består huvudsakligen i att rådet i förordning nr 2380/98 inte tog samtliga konsekvenser av resultatet av översynsundersökningen avseende sökandens import av produkter från Lucci Creation i det att institutionen inte gav ändringen av den antidumpnings-tullsats som tillämpades på denna import retroaktiv verkan.
- 79 Det följer av fast rättspraxis, vilket sökanden erinrat om, att det avgörande kriteriet för att anse att en överträdelse av gemenskapsrätten är tillräckligt klar, är att den berörda gemenskapsinstitutionen uppenbart och allvarligt har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning. Om denna institution endast förfogar över ett i hög grad begränsat, eller till och med obefintligt, utrymme för skönsmässig bedömning kan det förhållandet att gemenskapsrätten har överträts i sig vara tillräckligt för att det skall vara fråga om en tillräckligt klar överträdelse (domarna i de ovannämnda målen Bergaderm och Goupil mot kommissionen, punkterna 41–44, och EnBW Kernkraft mot kommissionen, punkt 87). Det är särskilt när en oegentlighet konstateras, som under liknande omständigheter inte skulle ha begåtts av en normalt försiktig och aktsam administration, som det kan fastställas att institutionens agerande är rättsstridigt på ett sätt som medför att gemenskapen ådrar sig skadeståndsansvar enligt artikel 288 EG (förstainstansrättens dom av den 12 juli 2001 i de förenade målen T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 och T-225/99, Comafrika och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen, REG 2001, s. II-1975, punkt 134).

- 80 Enligt de gemenskapsrättsliga regler som gäller för gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar skall även komplexiteten hos de situationer som skall regleras och svårigheterna att tillämpa eller att tolka rättsakter beaktas (domstolens dom av den 5 mars 1996 i de förenade målen C-46/93 och C-48/93, Brasserie du pêcheur och Factortame, REG 1996, s. I-1029, punkt 43, och av den 10 december 2002 i mål C-312/00 P, kommissionen mot Camar och Tico, REG 2002, s. I-11355, punkt 52).
- 81 Skyddet för de rättigheter som enskilda åtnjuter enligt gemenskapsrätten kan heller inte variera beroende på om den myndighet som har orsakat skadan är nationell eller gemenskapsrättslig (domen i det ovannämnda målet Bergaderm och Goupil mot kommissionen, punkt 41). Det skall därför slås fast att, för att fastställa huruvida en gemenskapsinstitutionens åsidosättande av gemenskapsrätten utgör en tillräckligt klar överträdelse, den gemenskapsdomstol som har att avgöra ett skadeståndsyrkande skall ta hänsyn till alla omständigheter som kännetecknar situationen i fråga i likhet med vad som gäller i förfaranden avseende medlemsstaternas ansvar vid överträdelse av gemenskapsrätten. Till dessa omständigheter hör särskilt den överträdade bestämmelsens grad av klarhet och precision och huruvida en eventuell felaktig rättstillämpning är uppsåtlig eller ousäktlig (se, analogt, domstolens dom av den 4 juli 2000 i mål C-424/97, Haim, REG 2000, s. I-5123, punkt 43, och av den 4 december 2003 i mål C-63/01, Evans, REG 2003, s. I-14447, punkt 86).
- 82 Förstainstansrätten skall för det första avgöra huruvida rådet hade utrymme för skönsmässig bedömning då institutionen antog förordning nr 2380/98 med avseende på frågan huruvida ändringen av den antidumpningstullsats som tillämpades på sökandens import av produkter från Lucci Creation skulle ges retroaktiv verkan.
- 83 Förstainstansrätten slog i punkt 87 i domen i målet Medici Grimm I fast att, när gemenskapsinstitutionerna under en översynsundersökning har konstaterat att en av de omständigheter på grund av vilka slutgiltiga antidumpningstullar hade införts inte var för handen, det inte längre kunde anses att villkoren enligt artikel 1 i grundförordningen var uppfyllda vid antagandet av förordning nr 1567/97 eller att handelspolitiska skyddsåtgärder mot Lucci Creations export till gemenskapen var

nödvändiga. Under dessa omständigheter var institutionerna skyldiga att ta samtliga konsekvenser av sitt val av undersökningsperiod och, när de väl konstaterat att Lucci Creation inte hade ägnat sig åt dumpning under sagda period, ge detta konstaterande retroaktiv verkan.

84 Av detta följer att rådet, när det väl konstaterat att Lucci Creation inte hade ägnat sig åt dumpning under undersökningsperioden, inte hade rätt att tillämpa en antidumpningstull på sökandens import av dessa produkter. Rådet hade således i rättsligt hänseende inte något utrymme för skönsmässig bedömning och var skyldigt att ge ändringen av denna tullsats retroaktiv verkan.

85 Rådet kan inte vinna framgång med sina motargument med innebörden att de åtgärder som vidtas efter en översynundersökning är av framåtsyftande karaktär. Förstainstansrätten slog nämligen fast i domen i målet Medici Grimm I att, eftersom den översyn som föregick antagandet av förordning nr 2380/98 omfattade samma undersökningsperiod som det förfarande som hade lett till antagandet av förordning nr 1567/97, det inte rörde sig om en översyn utan om ett återupptagande av den inledande undersökningen.

86 Den omständigheten att inledandet av den undersökning som ledde till att förordning nr 2380/98 antogs kan ha varit en politisk gest som rådet skönsmässigt beslutade om saknar, för det fall den skall anses klarlagd, betydelse i den mån som detta beslut inte kunde ha någon inverkan på rådets skyldigheter enligt grundförordningen.

87 Att rådet inte hade något utrymme för skönsmässig bedömning med avseende på den retroaktiva verkan av förordning nr 2380/98 är emellertid inte tillräckligt för att det i förevarande fall skall föreligga en tillräckligt klar överträdelse av artikel 1.1 i

grundförordningen för att gemenskapen skall bli skadeståndsansvarig. Förstainstansrätten skall nämligen, för det andra, beakta komplexiteten hos de situationer som skall regleras, svårigheterna att tillämpa eller att tolka rättsakter, den överträdde bestämmelsens grad av klarhet och precision och huruvida det rör sig om en uppsåtlig eller ousäktlig felaktig rättstillämpning.

- 88 Rådet har i huvudsak gjort gällande att institutionen har begått ett ursäktligt fel, eftersom situationen i förevarande fall var helt ny, och att institutionen handlade i god tro då den beslutade att inte ge förordning nr 2380/98 retroaktiv verkan.
- 89 Det skall i detta hänseende för det första påpekas att det framgår såväl av förordning nr 2380/98 som av hela det förfarande som föregick dess antagande att institutionerna ansåg sig ha inlett en översyn och inte återupptagit det inledande förfarandet. Det var först i och med att förstainstansrätten meddelade domen i målet Medici Grimm I som rättsläget klarlades och en ny rättslig kvalificering av förfarandet gjordes.
- 90 För det andra framgår det av de principer som är tillämpliga på översynsförfaranden och särskilt av artikel 11.6 i grundförordningen att de åtgärder som vidtas till följd av översynsundersökningar är av framåtsyftande karaktär och att en eventuell retroaktiv verkan av vissa översynsförordningar endast kan medges på vissa begränsade villkor som inte är uppfyllda i förevarande fall. En liknande situation hade heller inte förelegat tidigare.
- 91 För det tredje framgår det tydligt av skäl 19 andra stycket i förordning nr 2380/98 att rådet inte har underlåtit att beakta de argument som sökanden innan förordningen antogs hade framfört med avseende på dess retroaktiva verkan, men att rådet vid sin bedömning av dessa argument kom till en annan slutsats.

- 92 För det fjärde, även om antagandet av förordning nr 2380/98 inte i sig innebar något ekonomisk-politiskt val, gav det upphov till en svår rättsfråga som inte hade besvarats i rättspraxis utan som besvarades först när förstainstansrätten i domen i målet *Medici Grimm I* prövade lagenligheten av nämnda förordning.
- 93 För det femte är det heller inte klarlagt att rådet har gjort sig skyldigt till maktmissbruk. Det framgår av rättspraxis att en rättsakt från en gemenskapsinstitution är rättsstridig på grund av maktmissbruk endast om den har antagits uteslutande, eller åtminstone huvudsakligen, i ett annat syfte än det som angetts (domstolens dom av den 25 juni 1997 i mål C-285/94, *Italien mot kommissionen*, REG 1997, s. I-3519, punkt 52, och förstainstansrättens dom av den 20 mars 2001 i mål T-52/99, *T. Port mot kommissionen*, REG 2001, s. II-981, punkt 53), och att maktmissbruk endast kan fastställas på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter (förstainstansrättens dom av den 24 april 1996 i de förenade målen T-551/93 och T-231/94–T-234/94, *Industrias Pesqueras Campos m.fl. mot kommissionen*, REG 1996, s. II-247, punkt 168, och domen i det ovannämnda målet *T. Port mot kommissionen*, punkt 53).
- 94 Sökanden har i förevarande fall inte styrkt att rådet underlät att ge förordning nr 2380/98 retroaktiv verkan uteslutande, eller åtminstone huvudsakligen, i ett annat syfte än det som angetts.
- 95 Rådets beslut att inte ge förordning nr 2380/98 retroaktiv verkan fattades tvärtom inte uteslutande eller huvudsakligen i syfte att de importörer som inte deltagit i den inledande undersökningen skulle straffas eller fråntas möjligheten att återfå erlagda antidumpningstullar, utan därför att rådet, mot bakgrund av hur situationen i rättsligt och faktiskt hänseende rimligen kunde uppfattas vid den tidpunkten, ansåg att det faktiskt var en översynundersökning som inletts och att de åtgärder som skulle vidtas till följd av den endast kunde vara av framåtsyftande karaktär. Det framgår för övrigt av motiveringen i skäl 8 i förordning nr 2380/98, innebärande att den inledande undersökningsperioden återigen skulle användas för att genomföra undersökningen skyndsamt och att detta förfarande tillämpas "undantagsvis", att institutionerna var övertygade om att de genomförde en översyn.

- 96 Vidare är den motivering som rådet gett av sitt beslut att inte ge förordning nr 2380/98 retroaktiv verkan, vilken det redogjorts för ovan i punkt 18, irrelevant vid bedömningen av huruvida det eventuellt förekommit maktmissbruk. Även om denna motivering otvivelaktigt är klumpig är den nämligen endast av underordnad betydelse i förhållande till den huvudsakliga motiveringen som i sig är tillräcklig och som innebär att ett översynsförfarande, vilket rådet ansåg sig genomföra, till sin art är framåtsyftande.
- 97 Till skillnad från vad sökanden har gjort gällande kan det inte mot bakgrund av dessa omständigheter och i avsaknad av motbevisning anses att rådet har gjort sig skyldigt till maktmissbruk eller uppsåtlig överträtt artikel 1.1 i grundförordningen.
- 98 Under dessa omständigheter framgår det inte att rådet har överträtt artikel 1.1 i grundförordningen på ett tillräckligt klart sätt så att gemenskapen skall ådra sig utomobligatoriskt skadeståndsansvar. Sökanden kan således inte vinna framgång med sina argument och det är inte nödvändigt att pröva huruvida denna bestämmelse har till syfte att ge enskilda rättigheter.
- 99 Eftersom det villkor för gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar som rör institutionens agerande således inte är uppfyllt skall talan ogillas utan att det behöver prövas huruvida de andra villkoren för nämnda ansvar är uppfyllda.

Rättegångskostnader

- 100 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Svaranden har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall svarandens yrkande bifallas.

101 Kommissionen, som har intervenerat i målet, skall bära sin rättegångskostnad enligt artikel 87.4 i rättegångsreglerna, i vilken det föreskrivs att institutioner som har intervenerat i ett mål skall bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

följande:

- 1) **Talan ogillas.**
- 2) **Sökanden skall bära sin rättegångskostnad och ersätta rådets rättegångskostnad.**
- 3) **Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad.**

Legal

Mengozi

Wiszniewska-Białecka

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 26 januari 2006.

E. Coulon

H. Legal

Justitiesekreterare

Ordförande